

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 03/05/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 115

Bài học hôm qua, Hòa Thượng nói, chúng ta muốn việc học tập hay tu hành có kết quả thì chúng ta phải chân thật hạ công phu. Trong tu hành, chúng ta phải chân thật hạ công phu thì chúng ta mới đối trị được tập khí, phiền não của chính mình. Chúng ta chỉ chú trọng ở bề ngoài, làm cho dễ coi thì chúng ta sẽ bị tập khí sai sử.

Hòa Thượng nói, Bồ Tát từ thất địa trở xuống, mỗi lần đi vào vòng sinh tử cũng không còn nhớ mình là ai, chúng ta là phàm phu, nếu chúng ta rơi vào vòng sinh tử thì chúng ta sẽ rất khó để thoát ra. Đời này chúng ta may mắn được gặp Phật pháp, gặp chuẩn mực Thánh Hiền thì chúng ta phải cố gắng học tập. Hòa Thượng nói: **“Cho dù phải cắn môi, rớm máu thì chúng ta cũng phải làm!”**. Nếu chúng ta trải qua nhiều năm tu hành thì chúng ta sẽ nhận ra là tập khí, phiền não của chúng ta không dễ đối trị. Chúng ta chệnh mảng, lơ là thì khi chúng ta muốn quay đầu thì sẽ như Hòa Thượng nói là: **“Không còn kịp!”**.

Người xưa rất xem trọng gàn Thầy tốt, bạn lành. Hòa Thượng nói: **“Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”**. Chúng ta ở gần mực, chúng ta chưa giúp được mực tan nhạt thì tay của chúng ta đã lấm mực. Chúng ta gần đèn thì cho dù chúng ta đang rất tối, chúng ta cũng sẽ hưởng được ánh sáng. Mười mấy năm qua, tôi chỉ nghe, dịch pháp của Hòa Thượng Tịnh Không, tôi chuyên tâm học tập theo một vị Thầy nên tôi có một chút kết quả. Nếu chúng ta học rộng, nghe nhiều thì chúng ta chưa chắc đã có kết quả.

Trên **“Kinh Di Đà”** nói, để gặp được Phật pháp thì: **“Chúng ta phải có thiện căn, phước đức nhân duyên sâu dày”**. Tôi cũng có thiện căn sâu dày với Phật pháp. Tôi sinh ra trong một gia đình thuần nông, Bố Mẹ tôi không biết gì về tu hành nhưng từ nhỏ tôi đã có thiện cảm đối với pháp môn Tịnh Độ. Bà nội tôi ăn chay, niệm Phật, đi chùa tụng Kinh nên tôi cũng bắt chước làm theo bà. Tôi thường theo bà đến chùa tụng Kinh, ngồi công phu vào buổi sáng, buổi chiều, buổi tối và buổi khuya cùng mọi người. Sư bà trụ trì không muốn cho trẻ con vào chùa nên chúng tôi phải trốn vào. Buổi tối, tôi nằm ngủ trên ghé, mặc dù bị muỗi đốt nhưng đến giờ thì tôi tự giác dậy. Tôi đến chùa được khoảng 4 năm thì Ba tôi không cho tôi đi nữa vì Ba sợ tôi sẽ đi tu. Tôi có thiện căn từ nhiều kiếp, trong đời quá khứ tôi đã tu hành nên đời này tôi dễ khởi được nhân duyên với Phật pháp.

Đời này, chúng ta có duyên gặp được Phật pháp, chúng ta phải dụng tâm chân thành để tu học. Chúng ta nghĩ gì, làm gì thì Phật Bồ Tát, Long Thiên Thiện Thần thậm chí yêu ma quỷ quái cấp thấp đều biết rất rõ. Chúng ta không ngồi chờ duyên phận mà chúng ta phải tự tạo duyên phận cho chính mình. Người khác không mời chúng ta thì chúng ta tự mời mình; Người khác không kết duyên với chúng ta thì chúng ta tìm cách kết duyên với họ. Chúng ta làm với tinh thần xả mình vì người, chí công vô tư thì đi đến đâu, chúng ta cũng sẽ kết được duyên với mọi người.

Có nhiều người hỏi Hòa Thượng: *“Vì sao nhân duyên của Ngài tốt vậy, khắp nơi đều thỉnh mời Ngài, làm thế nào để có được nhân duyên tốt như vậy?”*. Hòa Thượng nói: *“Việc này đơn giản lắm! Chúng ta đến nơi nào thì chúng ta mang lợi ích đến cho người ở nơi đó, họ cần danh lợi thì chúng ta cho họ danh lợi, chúng ta chỉ cần pháp tòa để giảng!”*. Nếu chúng ta muốn chia danh lợi, muốn dành đệ tử với mọi người thì họ sẽ không muốn mời chúng ta.

Cách đây hơn mười năm, một lần tôi đi giảng ở Nam Định, Phật tử nơi đó có thói quen để một chút tiền vào phong bì để tặng cho các giảng sư, sau khi chia sẻ xong tôi nhắc các chú để hết phong bì vào trong hòm của nhà chùa. Vì điều này, tôi được mọi người chào đón nồng nhiệt trong những năm sau. Đây là tôi đã kết duyên phận với mọi người. Duyên phận tốt hay xấu là do chính chúng ta nỗ lực gây tạo. Chúng ta không kết được duyên lành với mọi người là do chúng ta sợ lời lỗ, hơn thua. Người xưa nói: *“Người phước ở đất phước”*. Chúng ta tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến thì chúng ta đã tự tạo phước lành cho mình.

Hòa Thượng nói: *“Người chân thật niệm Phật, đích thực là không già, không bệnh, không chết, bởi vì tất cả pháp từ tâm tưởng sanh. Trong tâm người niệm Phật chỉ có Phật nên sẽ không có bệnh, không có già”*. Sinh - Lão - Bệnh - Tử là quy luật của kiếp con người, chúng ta không có thời gian rảnh để nghĩ đến bệnh thì chúng ta sẽ không bệnh, không già, không chết. Đạo lý này tưởng chừng dễ hiểu nhưng nếu chúng ta không dụng công niệm Phật thì chúng ta sẽ không nhận ra.

Người xưa nói: *“Nhà giàu đổ máu bằng nhà nghèo đổ ruột”*. Người có công phu thì họ sẽ thấy sinh tử là việc bình thường. Người không có công phu thì họ sẽ ngày ngày lo lắng là mình sẽ già, sẽ bệnh, sẽ chết. Mỗi ngày chúng ta nghĩ rằng, chúng ta đã làm những việc cần làm một cách trọn vẹn, viên mãn, chúng ta hoan hỷ ra đi vậy thì cái chết sẽ nhẹ nhàng.

Nhiều người rất sợ hãi khi đối diện với cái chết, họ gồng mình để bám víu sự sống nên các cơ bị căng cứng. Người nhận biết một cách rõ ràng về sinh tử, đã làm những việc cần làm, buông bỏ việc thế gian thì họ sẽ ra đi một cách tự tại. Khi một người sắp ra đi, chúng ta đừng hỏi họ còn ước nguyện gì không, còn mong muốn điều gì không mà chúng ta nên nhắc họ, nhất tâm niệm Phật đừng nghĩ đến điều gì khác.

Hòa Thượng nói: **“Nếu một người đang khỏe mạnh nhưng từ sáng đến chiều lo nghĩ rằng mình sẽ bệnh thì dù họ không có bệnh, họ cũng sẽ trở thành có bệnh”**. Có hai bệnh nhân cùng đi khám bệnh, Bác sĩ trả nhâm kết quả của hai người đó, người không có bệnh thì nhận kết quả là bị bệnh nặng đến **“thập tử nhất sinh”**, một thời gian ngắn sau thì người này mất. Người bị bệnh **“thập tử nhất sinh”** thì nhận kết quả là không có bệnh, về nhà họ vẫn sống khỏe mạnh.

Có người nói với tôi, có một người đàn ông rất khỏe, có địa vị, tiền tài, một lần ông đi công tác ở thành phố Hồ Chí Minh, nhân tiện, ông vào bệnh viện tầm soát kiểm tra sức khỏe, sau khi nhận kết quả là mình bị ung thư thì ông suy sụp và sau 10 ngày thì ông mất. Có một vị Sư Bác ở chùa Phật Tính, ngày trước khi Sư Bác đi khám, Bác sĩ nói Sư Bác bị ung thư di căn chỉ sống được tối đa là 6 tháng, Sư Bác ngày ngày niệm Phật, trồng cây, đội mưa nắng, sau 30 năm Sư Bác vẫn sống khỏe mạnh. Người niệm Phật nếu trong tâm chỉ có Phật thì sẽ không già, không bệnh. Một người khỏe mạnh, cường tráng mà luôn lo sợ mình bệnh, mình chết thì chắc chắn bệnh sẽ đến nhanh.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải chân thật tin tưởng Phật pháp chúng ta mới có thể đạt được lợi ích thù thắng. Chúng ta không nghĩ đến khổ, không nghĩ đến bệnh thì chúng ta sẽ trải qua những ngày tháng hạnh phúc, khỏe mạnh, an vui. Đến khi chúng ta vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng là sống mà ra đi chứ không phải chết mà ra đi. Người xưa nói: “Cải lão, hoàn đồng”. Chúng ta chân thật hiểu lý luận, phương pháp, cảnh giới của Phật pháp thì chúng ta đều có thể làm được”**. Chúng ta nghĩ đến bệnh thì nhất định bệnh sẽ đến. Hằng ngày, chúng ta nên niệm Phật, làm những việc cần làm không nên nghĩ đến bệnh. Nếu chúng ta có bệnh thì chúng ta phải chú ý giữ gìn. Thí dụ, chúng ta đang bị cảm thì chúng ta không nên ra ngoài trời quá sớm, không để người bị ướt.

Chúng ta không nghĩ đến khổ, không nghĩ đến bệnh thì chúng ta sẽ trải qua những ngày tháng hạnh phúc, đến ngày ra đi, chúng ta vẫn khỏe mạnh, tinh táo, không mơ mơ hồ hồ. Chúng ta tinh táo ra đi thì chúng ta không phải trải qua **“tử khổ”**, khổ của cái chết.

Mọi người cho rằng đời sống của Hòa Thượng Hải Hiền rất gian khổ, Ngài làm việc chăm chỉ, cật lực làm việc, phục vụ mọi người nhưng đời sống của Ngài rất an vui, tự tại, tâm Ngài an trụ trong câu **“A Di Đà Phật”**. Khi Ngài 102 tuổi, Ngài vẫn leo lên cây để hái quả hồng mời Phật tử ăn.

Người chân thật học Phật sẽ hiểu rằng Sinh – Lão – Bệnh – Tử là quy luật tất yếu của kiếp người. Chúng ta không cần bận tâm đến **“sinh tử”**. Vấn đề **“tử sinh”**, sau khi chúng ta mất chúng ta đi về đâu mới là vấn đề lớn. Trong thập đạo gồm ba đường ác là Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh, ba đường thiện là Trời, Người, Atula, cao hơn là các cõi Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát, Phật. Chúng ta quán sát công phu của mình thì chúng ta sẽ biết mình sẽ về cõi nào. Hằng ngày, chúng ta làm giống như Phật thì chúng ta sẽ về thế giới Cực Lạc để làm Phật. Chúng ta hiểu được vấn đề này thì chúng ta sẽ cảm

thấy rất nhẹ nhàng đối với cái chết. Phần lớn chúng ta hốt hoảng khi cái chết đến. Có người hằng ngày đi niệm Phật, hộ niệm cho người khác, khi họ sắp chết thì họ không cho người khác niệm Phật cho mình vì họ sợ rằng họ sẽ chết.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải nhìn cho thấu thì chúng ta mới buông xuống được”**. Chúng ta phải nhìn thấu lẽ vô thường, nhìn thấu Sinh – Lão – Bệnh – Tử để chúng ta có tâm thái vững vàng đối với chúng. Chắc chắn rằng, một ngày nào đó chúng cũng sẽ đến. Chúng ta không chờ ngày đó, ngày đó đến sớm hay đến muộn cũng tốt. Ngày đó đến sớm thì chúng ta không còn thời gian tiếp tục làm việc, ngày đó đến muộn thì chúng ta có thêm thời gian để làm việc lợi ích cho mọi người. Chúng ta giữ được tâm thái này thì tâm chúng ta sẽ an.

Trước đây, tôi cũng có trạng thái rất khẩn trương vì tôi đã nhiều lần bị bệnh thập tử nhất sinh. Tôi thường nghĩ, mình sắp chết rồi sao, mình phải chết rồi sao! Hiện tại, tôi còn rất ít tâm thái khẩn trương này, khi cơ thể có hiện tượng lạ thì tôi nghĩ: *“Tất cả những việc cần làm đã làm xong, tôi không còn gì vướng bận, bây giờ, tôi đi cũng được rồi!”*. Chúng ta phải tập dần đối với việc sinh tử như quân lính phải tập luyện trước khi ra trận. Khi thời điểm đó đến, chúng ta cảm thấy mọi việc đã xong, tâm chúng ta an, chúng ta có thể niệm Phật ra đi. Nhiều người bất ngờ, hốt hoảng vì họ không tập luyện với việc sinh tử.

Khi chúng ta bị bệnh, chúng ta không thở được, chúng ta nghĩ rằng chúng ta đã phải đi, chúng ta nhớ lại là mình đã làm hết mọi việc, không còn gì lo nghĩ, chúng ta chỉ cần lo niệm Phật. Người chân thật niệm Phật sẽ không có thời gian để nghĩ đến già, đến bệnh, đến chết. Hằng ngày, tôi luôn tích cực làm việc, nếu một ngày có 48 tiếng thì tôi sẽ có nhiều thời gian làm việc hơn. Chúng ta để dành tiền để khi chúng ta bị bệnh chúng ta có tiền mua thuốc thì chắc chắn chúng ta sẽ bệnh. Nếu chúng ta dùng tiền đó phục vụ người khác, để làm giáo dục thì khi chúng ta có bệnh sẽ có người lo cho chúng ta, thậm chí Phật Bồ Tát sẽ lo cho chúng ta.

Ngày trước, tôi mắc một căn bệnh lạ không có tên gọi, nếu có một giọt nước nhỏ vào da của tôi thì giống như có một mũi dao đâm vào chỗ đó, tôi nghĩ rằng mình không sống được nữa. Tôi không uống thuốc mà chỉ lạy Phật, niệm Phật, phóng sanh làm tất cả việc lợi ích chúng sanh. Khi đó, trong tôi khởi lên ý niệm, tôi mong Phật giúp tôi gặp được vị Thầy thuốc có thể giúp mình chữa bệnh. Sau đó, có một người phát tâm đến ở cạnh, tu cùng tôi, người này là Thầy thuốc, thuốc của họ làm không hiệu quả nhưng họ cùng tu với tôi.

Trước đó, tôi nghe nói, người này tu hành rất tinh tấn, không có thời gian để nghỉ ngơi, thứ Bảy, Chủ nhật, họ dành toàn bộ thời gian để tu hành, khi tôi khởi ý niệm mong được ở gần người đó để tôi nỗ lực, tinh tấn hơn thì người đó phát tâm đến tu với tôi. Hằng ngày, khi tôi lạy 1000 lạy thì người đó chỉ lạy khoảng hơn 300 lạy thì đã trốn đi nơi khác, người đó gần như bỏ cuộc. Ban đầu, tôi cảm thấy thất vọng, họ bỏ cuộc sớm

khiến tinh thần tôi bị giảm sút, tôi nhận ra, người chân thật dụng công hoàn toàn khác với người làm cho dễ coi, làm để được người khác tán tụng.

Nhờ có duyên gặp người này mà tôi nhận ra là phải chính mình nỗ lực, không thể nương vào ai. Nhờ chính mình nỗ lực lay Phật, làm việc lợi ích chúng sanh mà tôi vượt qua bệnh khổ. Tôi đã buông chiếc phao đó để nương vào chính mình. Nếu chúng ta bị bệnh khổ thì chính chúng ta phải nỗ lực, chúng ta không thể nương vào người.

Có người nói với Hòa Thượng Hải Hiền: “*Khi nào Ngài sắp vãng sanh thì Ngài nói cho chúng con biết để chúng con đến hộ niệm cho Ngài*”. Hòa Thượng Hải Hiền nói: “*Người ta hộ niệm cho mình không chắc!*”. Đây là tinh thần tự tu, tự lực, tự cường mạnh mẽ mà Hòa Thượng Hải Hiền đã làm gương cho chúng ta.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!